

BIBH KOΨΙΔΑ-ΒΡΕΤΤΟΥ,
«ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΤΗΤΑΣ»
(Εκδόσεις Γρηγόρη, Αθήνα 2014)

Νένα Κοκκινάκη

Η πρώτη ποιητική συλλογή της Βιβής Κοψιδά-Βρεττού, τα *Ποιήματα προσωρινότητας*, αναδεικνύει τη μοίρα του ποιητικού υποκειμένου (της ποιήτριας εν προκειμένω) που αναζητεί τον τρόπο να αποτυπώσει συγκεκριμένες θεματικές συμμετέχοντας στη σύγχρονη εμπειρία.

Απόφοιτος της Φιλοσοφικής σχολής και διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών η Βιβή Κοψιδά-Βρεττού, που γεννήθηκε και ζει στη Λευκάδα, σε δοκίμια και μελέτες της έχει μέχρι σήμερα ασχοληθεί με ποικιλία θεμάτων συμβάλλοντας στην ιστορική και κοινωνιολογική εξέτασή τους. Ό,τι χαρακτηρίζει τη δοκιμαϊκή γραφή της είναι η στοχαστικότητα και η ευαισθησία που αποκαλύπτουν και προϋποθέτουν προφανώς την ποιητική ιδιοσυγκρασία. Το επίμετρο της ποιητικής της συλλογής με τον εύγλωττο τίτλο «Ποίηση όπως ζωή» γίνεται αδιάφυστος μάρτυρας της θέσης αυτής. Από τη γιαγιά που μετά τον θάνατο του παππού θωπεύει τρυφερά τα ρούχα που δεν πρόκειται στο εξής να φορέσει, αφού σε όλη της τη ζωή θα είναι πια μαυροτυμένη, μέχρι την ιστορία που αφηγήθηκε ο νομπελίστας Ζοζέ Σαραμάγκου στην τελετή της Σουηδικής Ακαδημίας με τον γέροντα που έχοντας αντιληφθεί πως πλησιάζει το τέλος του χαϊδεύει στοργικά τα λουλούδια του περιβολιού του και ίσαμε τις ποιητικές της επιλογές (Ελύτης, Βακαλό, Εμπειρικός, Ρίτσος, Βρεττάκος, Παπατσώνης) που αιτιολογούν τη βαθιά της προσήλωση στην ποίηση, ως τη μόνη που μπορεί να μεταμορφώσει την ύλη σε πνεύμα, αλλά και σε συναίσθημα και επανάσταση.

Ολόκληρο το υλικό των *Ποιημάτων προσωρινότητας* σε δύο ευδιάκριτα μέρη (Α. Στις εποχές με όνομα... και Β. Στην εποχή δίχως όνομα) συνιστά το περιεχόμενο της μνήμης του εσωτερικού ανθρώπου ως σύνθεση βιωματικών και γνωστικών τοπίων. Η είσοδος ορίζεται με το ποίημα «Ανάμεσα σε άχρηστα υλικά», που σημαίνει την απογοήτευση του ανθρώπου από τη σταδιακή διάφευση των ελπίδων του. Το βαρύ συναίσθημα της απογοήτευσης αντιστοιχεί στις επόμενες ποιητικές συνθέσεις που αποδίδουν ένα σύνολο σημασιολογικών εκδοχών με κυριότερη την καθαρτήρια ηθική της όρασης που διέπει τον γνήσιο δημιουργό. Ο «γέρον ποιητής», που «φτάνει ασθμαίνων στην ασθμαίνουσα συγκέντρωση» μαζί με τον γέροντα μουσικό που «γέρον-